

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Voldrien recabar per a nosaltres, en la generosa pugna d'ideals i de conducta que ara s'inicia entre companys, l'interrelació pura de la consciència socialista.
GABRIEL ALOMAR

Redacció: Guardia, 14, pral. - BARCELONA

ALS HOMES DE BONA VOLUNTAT

UN CRIT D'ALERTA

Sembla que hi ha algú a laombra, que espera l'oasi propícia per a desencadenar altra vegada damunt la nostra Barcelona màrtir, les furies monstruoses del terrorisme pistoler. La nota de premsa que més avall transcribim n'és l'angoixant revelació. La seva lectura fou per nosaltres una commoció horrible. I el que més ens ha consternat, ha estat la cobardia i l'insensibilitat de l'opinió pública.

I bé; cal proclamar amb tot el braó que calgui la voluntat unànime del poble honrat de Barcelona. El període tràgic del terrorisme, designat imbecilment amb el nom de social, és clos. I ha d'ésser clos, definitivament i per a sempre, com ho serà si la consciència ciutadana sap cobrir de la màxim abominació al que intenti tornar a correr la pólvora, ensagnant els nostres carrers i omplint de dol les nostres llars.

Nosaltres proclamem ben alt que no podem acceptar diferències ni matitzacions entre els que es posin amb la pistola a la mà al marge de la societat, ni africanes excuses de vindicadors revenges ni de saludables sancions. Es veritat que el tiranicidi ha estat excusat pels mateixos Pares de l'Església Catòlica. Però aquí no's tracta ni s'ha tractat mai d'això. L'acte individual per a fer desaparèixer éssers humans que no són altra cosa que minúscols rodats de la prostituida màquina social—solament en bloc condemnable—repugna a la nostra consciència d'homes. L'homicidi d'un infeliç—obrèr o patró, advocat o policia—és un crim abominable, sacrílega profanació del suprem misteri de la vida—i no hi ha cap adjectivació que pugui servir-li de paliatiu. Que no surti ningú parlant de bandes d'un costat o de bandes de l'altre, puix no n'hi ha mes que una: la banda dels assassins.

Nosaltres demanem, posant-hi tota l'emoció del nostre cor, a tots els agrupaments de treballadors—a tots—que reflexionin sobre la roja pendent que tenim al davant i que podria llençar-nos a l'abisme. Que tantes amargues llàgrimes inútils de mares, d'esposes i de fills, puguin servir almenys per a rentar el record d'un passat horrible, per a esvaïr el pesombre d'una època d'oprobri ciutadà!

La mort d'un pobre home en una cantonada, no és la revolució, ni la contra-revolució. És el pur retorn al trogloditisme. Serveu els vostres grans odis per a les grans coses odiables. No substituïu els nobles ideals amb la sang inútil.

JUSTICIA SOCIAL és vesteix de dol per la data funesta del 21 de novembre i fa una crida generosa a tots els homes de bona voluntat—sense cap distinció de partits ni d'estaments—per al redreçament impetuós de l'opinió pública, per la dignitat de Barcelona, per la definitiva incorporació del nostre poble al concert dels pobles civilitzats.

Nota publicada a «La Veu de Catalunya» del dia 22 de novembre:

«Ahir al vespre, en entrar a casa seva, carrer de Girona, 13, el sots-cap de la Catalana de Gas i Electricitat, En Jacint Batlle Miró, el qual anava acompanyat de la seva neboda, fou agredit per un home que hi havia a l'escala, rebent un cop d'un objecte contundent que el féu caure a terra sense sentits.

L'agressor fugí, però fou perseguit per la neboda, la qual donant crits d'auxili, féu possible la detenció. L'agressor, portat a la delegació de policia, manifestà dir-se Joan Gascón Toleu, i se li ocupà una pistola Mauser, calibre 7'65, un carregador, una bala a la recambra, un altre carregador a la butxaca, i una porra d'acer folrada de coure. De l'arma en portava la llicència corresponent.

El ferit fou pujat al seu domicili, i un metge li aprecià una ferida incisa a la regió mastoide dreta, de pronòstic reservat. Declarà que l'agressió la creu motivada pel fet de no haver volgut inscriure's al Sindicat Lliure, malgrat dels precs i amenaces que durant set mesos li han fet.

El delinqüent negà ésser l'autor de l'agressió, i diu que passava per aquell carrer amb l'intent d'agafar el tramvia.

El Gascón estigué pres durant set mesos, per un homicidi, del qual fou absolt pel jurat. Després fou objecte d'un atemptat al carrer de Pere IV, del qual resultà greument ferit. Actualment pertany al Sindicat Lliure.»

Volem que consti que «La Veu de Catalunya» ha estat l'únic diari barceloní, dels que nosaltres hem pogut veure, que mostrant un digne esperit ciutadà i des de la seva tribuna política dretista, catòlico-burguesa, ha donat aquesta nota sense mutilacions. L'incapacitat i la abjecció dels anomenats diaris d'esquerra s'ha posat una vegada més de relleu.

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors.

Contra una falàcia

El company indalecio Prieto explica els motius de la dimissió del seu càrrec a la Comissió Executiva del Partit Socialista Espanyol.

Al Comité de la Agrupación Socialista de Bilbao.

Estimados camaradas: Conforme convenimos en la reunión a que tuvisteis la bondad de convocarme, voy a puntualizar por escrito, sintetizándolas, las manifestaciones que, a vuestro requerimiento, os hice con referencia a mi actitud al dimitir el cargo de vocal de la Comisión Ejecutiva del Comité Nacional del Partido y a la nota ofensiva de dicha Comisión. Esta nota ha sido enviada a las Agrupaciones, y se ha publicado, además, en «El Socialista». Al verla publicada declaró sucintamente que no sentía afán de polémica, y que ni siquiera aspiraba a que mi carta, a la cual era respuesta tal documento, tuviese análoga difusión, aunque ello entrañase la anomalía de hacer enjuiciar el Partido oyendo sólo a una de las partes, y, además, dejase libre el camino a la sospecha de que la genialidad o el capricho habían engendrado mi resolución. Y sin vuestro requerimiento, que no puedo desatender, no hubiese vuelto sobre el asunto, limitando mis manifestaciones a las contenidas en la ya citada misiva, de la que, advirtiéndoselo a la Comisión Ejecutiva, remití copia a vosotros y a algunos significados correligionarios.

Cuida la Ejecutiva de designar previamente que no ha tenido ella por qué intervenir en la designación de consejero de Estado, por corresponder a elementos de la Unión General de Trabajadores. La salvedad, como comprenderéis, resulta ociosa, pues sobre lo que se delibera es sobre la inexistencia de la Ejecutiva del Partido a la aceptación del cargo por un afiliado, hecho del que tenía conocimiento, y sobre el cual, y antes de la toma de posesión, se había exteriorizado una discrepancia en la carta de Fernando de los Ríos y en la mía, y en el acuerdo de la Agrupación de San Sebastián. Aparte de que si se aceptase como motivo de inhibición la circunstancia de corresponder la iniciativa a elementos de la Unión General de Trabajadores, aunque estos elementos pertenezcan al Partido, no había para qué detenerse a meditar si la naturaleza de los cargos y la forma de aceptarlos se ajustaban o no a las reglas señaladas para los socialistas militantes.

En primer término, y antes de examinar los argumentos capitales de la Ejecutiva, conviene dilucidar una cuestión, a cuenta de la cual se está agitando el equívoco. La presente situación gobernante,

representa para el Partido Socialista exactamente lo mismo que una gobernación constitucional, con libertad para juzgarla y sometida a la fiscalización parlamentaria? Para mí hay una diferencia considerable. Si esa diferencia, no es merecedora de aprecio para otros socialistas, por entender que cualquier regresión política dentro del régimen actual nos debe ser indiferente, esos habrán ido a colocarse en el punto de vista del comunismo y se habrán alejado de cuanto viene siendo fundamental en la táctica socialista. Conviene no perder de vista que si antes los partidos gobernantes abusaron de la facultad de suspender la vigencia de ciertos artículos de la Constitución

Scotener que aquéllo y esto son cosas idénticas lo estimo injusto mirando el pasado y el presente, e impolítico el atalar el porvenir.

Al advenir la militar fui partidario de retirar todas nuestras representaciones de los organismos oficiales. Por mucho menos fueran retiradas en tiempo de Canalejas. Pero

si por conservar posiciones ya tomadas no se consideraba eso conveniente, ¿que clase de razones podían aconsejarnos en estos instantes acentuar la colaboración, como a mi juicio se acentúa, yendo a formar parte del Consejo de Estado, dada la composición de ésta y la naturaleza de sus funciones? No ahora, bajo el poder del Directorio militar, sino con un Gobierno de tipo constitucional, sería muy discutible que un socialista pudiese formar parte de ese Cuerpo, al que, en su nueva organización, pertenece el Gobierno en pleno. Cuando

suprime la pública tribuna del Parlamento, el Partido Socialista se aviene a que uno de sus miembros delibere en secreto con los generales componentes del Directorio y con las anaerónicas representaciones incorporadas al Consejo de Estado. Unos peldaños más, y nos podremos situar en el rollano de la franca colaboración ministerial.

Vamos a suponer que, como dice la Ejecutiva, el nombramiento de Largo Caballero—e inútil me parece decir cuán a salvo queda el respeto que merecen los méritos y cualidades de este camarada—se ajustó a las reglas por ella acordadas para la aceptación de cargos, reglas respecto a las cuales tengo ya manifestada mi disconformidad. Pero de veras se estima que esas reglas, dictadas con vista al nombramiento de concejales, son aplicables a puesto tan singular como el de consejero de Estado? Pues, extremando el argumento, la Ejecutiva del Partido nada podría objetar si un afiliado aceptase una cartera de ministro por el hecho de que le hubiese designado para ella la colectividad del Partido o de la Unión a que perteneciese, o, como ahora se alega, los delegados de esa entidad en cualquier organismo oficial. No; esas reglas, desde luego perjudiciales por lo que pueden prestarse al equívoco son, en la extensión que ahora se les quiere dar, totalmente inadmisibles.

Sostengo lo que en mi carta a la Ejecutiva dije: que «es el actual el primer caso en que un militante del Partido Socialista acepta un cargo político por nombramiento de la Corona», y que no se encontrará en las colecciones de la «Gaceta» ningún otro decreto como el del 13 de octubre último, en el que, con la firma del rey, aparecen designaciones de camaradas nuestros para cargos análogos.

Rechazo la afirmación de que «idénticamente al nombramiento de consejero de Estado se han hecho otros en todos los tiempos en diversos organismos, a todo lo que se ha dado la oportuna publicidad». Citanse como de real orden—no de real decreto—dos casos: el de Instituto de Reformas Sociales y el de la Oficina Internacional del Trabajo. El reglamento de aquel Instituto establece que la representación obrera ha de ser elegida por las Asociaciones profesionales, y con toda minuciosidad fija cuanto concierne a la formación del Censo, a la convocatoria de la elección, a la votación, al escrutinio y a la proclamación, y en todo ello no intervienen los ministros, ni mucho menos el rey. Si ahora, y al cambiar el nombre del Instituto de Reformas Sociales por el de Consejo del Trabajo, se ha extendido una disposición ministerial, no creo que en ello vaya a buscarse un índice de paridad.

Y en cuanto al caso de la Oficina Internacional del Trabajo en el que posiblemente, y tratándose de un organismo oficial residente en el Extranjero, una real orden sirva de comprobante a la autenticidad de la representación obrera, se ha evocado al citarlo lo que para mí ha sido más doloroso esta temporada y sobre lo cual me esforzaba en guardar silencio: el trance de que la Unión General de Trabajadores y los significados socialistas que la han representado hayan tenido que concurrir a un organismo en el que el Estado español tenía entregada su representación oficial a Lagua, el secretario de los Sin-

Ala vora d'una d'aquelles maravoloses «rius» gallegues va morir l'estiu passat, en la flor de la seva joventut, un dels homes d'espiritualitat més fina i més profunda de terres ibèriques: Vicens Viqueira. Company nostre en ideal—socialista i galleguista tervorós—anava a iniciar la seva col·laboració activa en la nostra tasca quan se l'endugué lo mort. Era savi i era hà: psicòlec eminent, esperit auster i pulcre, era un dels poquíssims homes que en les terres hispàniques conservava una límpida integritat espiritual.

Una ma pietosa va recollir d'entre els seus papers uns fragments inacabats d'un article destinat al nostre setmanari. En publicar-los avui tal com ell els deixà, volem retre un cordial homenatge a la memòria del gran amic... Vagi amb el nostre dolor íntim la salutació més efusiva als germans gallescs que lluiten ardidament per a assolir una societat més lliure i més justa.

O dia de mañán

Pasan os dias longos e treballosos mentres nós arelantes pensamos no futuro, e justo é que pensemos nel.

No crítico momento presente conviria que os elementos que somos partidarios de un novo federalismo, en que nos achamos arredados os uns dos outros, entrasemos en comunicación. Para elo o centro poderia ser o valioso nucleo que integra «JUSTICIA SOCIAL». Nesta comunicación concretariense as concepcions que o dia de mañán sarian un feito.

Falo de un novo federalismo porque, deixando a un lado o grupo catalán, os restantes grupos peninsulares encontranse amortuxados e temerosos dos seus propios ideás, ademais anticuados e precisados de se renovaren. Faltales un fondo interés social ou mellór socialista que agora en Cataluña ja aparece, sen o que no pertenecerán ao noso tempo. Refirome, craro está, ao federalismo republicano, porque do regionalismo conservador mais ou menos federalista, alleo a o espírito moderno, tan vello que nin se ten direito, non cabe esperar nada.

Non son, certamente, eu o único en sentir así, nin tamponco só en Cataluña o quixais en Galicia ten raiz este ideal: Creio que no fondo é un ideal hispánico. Cada pais ten a sua constitución; nada mais noso que o federalismo, para a nosa desgracia non realizado por torpes incomprensión.

Que estas liñas de verdadeira simpatia polos meus amigos catalás, poidan espertar o interés, en toda España, por unha meditación sobre dun futuro estado republicano federal socialista ou social, meditación que si é fonda e sinceira, trocarase o dia de mañán en realidades.

J. V. VIQUEIRA,

diestas libros de Barcelona,

He ahí, compendiado, cuanto la otra noche os expuse al comunicarme vuestro deseo de conocer detalladamente los fundamentos de mi resolución.

Vuestro y de la causa socialista,
Indalecio Prieto.

JUSTICIA SOCIAL és l'únic periòdic de la nostra terra que recull en un sol ideari tots els desitjos del poble

RESPOSTES A L'ENQUESTA

La unió és la força

«Divideix i venceràs»
Richelieu

Deu fer cosa d'uns tres anys, no recordo bé el temps, que en el miting de clausura de l'Assemblea de la Confederació Regional del Treball celebrat al Teatre del Bosc, de Gràcia,

un orador llibertari—per cert molt eloqüent—va dir, si no recordo malament, aquestes terribles i cruels paraules: «Avui les organitzacions obreres de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya, després d'una època terrible

surten de la seva clandestinitat forçosa i tornen a actuar de cara a la llum,

tornen a tindre aquella poixança i aquella força que les dignes del seu nom; l'èxit de l'Assemblea de la C. R. del T. i les mil promeses de lliberalitat per part del govern ens auguren una nova era de pau; els sindicats podran tornar a la lluita de cada dia amb la Patronal i els obrers no serem perseguits

Mes ahl companys, no sé perquè, però el cor em diu que això no durarà gaire; rera les cortines boiroses de l'avenir m'hi sembla endevinar quelcom funest que em fa prevenir una catàstrofe. La onada reaccionària que envaeix arreu dels pobles amb l'ofensiva blanca a Rússia i la entronització del feixisme a Itàlia allicona i estimula als nostres burgesos i d'això són causa les amenaces més o menys encobertes que d'un quant de temps ençà ens fan aquesta gent, i jo us ho dic, oh companys! estigueu alerta, no us fieu massa de la situació, el monstre del capitalisme no és pas mort encara i d'un moment a l'altre tornarà a la carga amb més braó que mai. Recordeu-vos de l'època passada i preveniu-vos pels temps presents. Avui estem reunits aquí; qui sap si l'any que vé en aquest mateix dia ni jo us podré parlar ni vosaltres us podreu reunir per a escoltar-me... Estigueu alerta perquè la burgesia s'apresta de nou per a la lluita i vindrà dia en dia, a semblança d'Itàlia o d'Hongria, les deidats reaccionàries seran entronitzades

Si volem, però, encara som a temps a evitar-ho. Com? Unint-nos tots, fent el front únic